

BÉKEHARANG

HITÉBRESZTŐ, HITMÉLYÍTŐ, ERKÖLCSNEMESÍTŐ LAP
MEGJELENIK ÉVENTE TIZSZER

ELŐFIZETÉSI DIJ EGYÉVRE 2 P. EGYES SZÁM 20 F
Szerkesztőség: Kaposvár, Németh István-utca 2
Kiadóhivatal: Budapest, VI., Felsőerdősor 5. III. emele

Jézus és Barabbás.

Ünnepenként pedig egy foglyot szokott vala elbocsátani nekik, akit éppen óhajtának. Vala pedig egy Barabbás nevű megkötözött, ama lázadókkal együtt, akik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek vala el. És a sokaság kiáltván, kezdé kérni Pilátust arra, amit mindenkor megtesz vala nekik. Pilátus pedig felele nekik mondván: Akarjátok-e, hogy elbocsássam e nektek a zsidók királyát? Mert tudja vala, hogy irigységből adták őt kezébe a főpapok. A főpapok azonban felindítván a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nekik. Pilátus pedig felelvén ismét monda nekik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, akit a zsidók királyának mondotok? És azok ismét kiáltának: Feszítsd meg őt. (Márk 15, 6—13.)

Pontius Pilátusnak nagyon kényelmetlen volt, hogy Jézus arra a kérdésre: Te vagy a zsidók királya? így felelt: Te mondad — én király vagyok. Szivesebben hallott volna valami más választ. Például: Dehogyan vagyok. Nem is gondolok arra, hogy ilyesmit mondjak. Én egy ember vagyok a népből. Ha Jézus így felel, akkor Pilátus szabadon bocsáthatta volna, mert látta, a főpapok csak irigységből adták kezébe Jézust. De mivel Jézus maga azt mondta: Én egy király vagyok, nem bocsáthatta minden további nélkül szabadon. De mit tehetne ezért a fogolyért, hogy ellenségei kezéből kiszabadítsa? Ekkor egy jó gondolata támadt. Eszébe jutott, hogy az a szokás, hogy a nép évenként, minden pászka ünnepkor, szabadon bocsát egy foglyot. Ez talán megemlékezés lehetett az egyiptomi menekülésre. Miként akkor az egész nép megszabadult az egyiptomi fogságból, úgy kellett most, legkevesebb egy foglyot szabadon engedni. Pilátus ezt egy kivezető utnak gondolta. Egy különösen megátalkodott gonosztevővel akarta az Üdvözítőt szembeállítani, gondolván, hogy a népnek van annyi igazságérzete és Jézust elengedik. Gondolatban a tömeget és a foglyokat szemlélte. Ugy vélte, ha azt az embert, aki ennyi bünt követett el, Jézussal szembe állítja akkor magától értetődik, hogy Jézust bocsátják szabadon.

Elővezetik Barabbást. Micsoda alak. Itt az alázatos türelmes Üdvözítő, ott a vad gonosztevő, nyugtalan szemekkel. Nagy fennszóval kérdezi Pilátus a tömeget: Kit akartok, hogy szabadon bocsássak nektek? Barabbást, vagy Jézust, aki Krisztusnak mondatik?

Miként Máté írja, itt egy megszakítás következett. Egy hírnök jött és Pilátus feleségétől üzenetet hozott: — Ne avatkozz ez igaz ember dolgába, miatta sokat gyötörödtem álmomban. Pilátus meghallgatta a hirt, azután ilyenformán okoskodhatott: Ugy tehát a feleségem is azt gondolja? Igaznak nevezi Őt? Annak tartom én is. Azt üzeni, ne tegyek vele semmit. Jól mondja. Szívemből kívánom, hogy úgy legyen. — Ezt a beálló rövid szünetet a papok és vének, jól kihasználták. A nép közé elegyedtek. Lekezeltek és itt-ott barátságosan köszöntek. Milyen nagy tisztesség egy kézfogást, üdvözlést kapni a főpaptól. — És nemde kedves barátom te is Barabbás szabadon bocsátása mellett szavazol? Minden bizonnyal Uram. — Helyes! Izrael minden igaz fia Barabbásra szavaz.

Pilátus összeszedte minden gondolatát, fölemelkedett és szólt a néphez: Kit akartok, hogy e kettő közül szabadon bocsássak? És az egész sokaság a főpapoktól és tanácstagoktól jól megdolgozva, mint egy hang, mint egyetlen hatalmas ordítás fölhangzik: Barabbást! Barabbást!

De miért beszélünk erről oly kimerítően? Mi közünk Barabbáshoz? Oh nagyon sok. Több, mint gondolnád. Jer és nagypéntek reggelén látogassuk meg Barabbást börtönében. Ott fekszik bilincsekben a falhoz láncolva. Visszapillant. Mögötte egy elveszett élet fekszik. Egy élet, féktelen vágyaktól és testiességtől rombadöntve és megterhelve bűnökkel és vétkekkel. Előtte egy borzalmas vég. Halál a hóhér kezétől. Semmi kilátás a szabadulásra. Ki is csinálna számára egy kegyelmi kérvényt? Az egész nép örül, hogy elfogták ezt az embert. Így mered reménytelenül a sötétbe. De hallga. Lépések közelednek. A kulcs megcsikordul a zárba.

Tartalom:

1. Jézus és Barabbás. (I. j.) — 2. A lator a keresztfán. — 3. A bibliai keresztyénség lényege feladata és felelőssége. — 4. Egy ósmethodista vasgyuró (Plath H.) — 5. Hírek a nagyvilágból. — 6. Wesley János naplójából
7. Irodalom. — 8. Hazai hírek. — 9. Szerkesztői üzenetek. — 10. Hol és mikor tartunk Istentiszteletet.

Belép a foglár és szólítja: Barabbás, kelj fel. Együttal megszabadítja bilincseitől. Barabbás fölkészül. Mit gondolhat mást, mint azt, hogy most viszik a vesztőhelyre. De nem. Kivezetik, Ott áll egy nagy sokaság. Ott ül székében a helytartó is. És hátrakötött kezekkel, ott áll egy másik fogoly is. Mit jelent mindez? Most föl-emelkedik a helytartó és megkérdezi a népet: Kit engedjek szabadon? Jézust, vagy Barabbást? Most veszi észre Barabbás, hogy mi is ez? Fölcsillan a remény. Lehet, hogy kiszabadul. Valószínű, hogy nem, de mégis lehetséges. Oh, az az aggodalomteljes szünet, míg Pilátus a felesége hírnökével beszélt és a papok a nép közé elegyedtek, mire határozza magát a tömeg? Kire esik a választás? Vagy választja a nép Jézust és akkor Barabbásnak meg kell halni, vagy Barabbást válassza és akkor Jézus hal meg. Kettő számára nincs menekvés. Csak egyet lehet szabadon bocsájtani. Egyiknek meg kell halni. Vagy-vagy. Akkor Pilátus másodszer kérdezi a tömeget és a nép az ő nevét kiáltja. A választás eldőlt. Barabbás szabad, de Jézusnak meg kell halni.

Kedves lélek, nem akarnád Barabbást jobban megnézni? Nézd csak meg jobban. Nem viseli a te hajlamaidat? Oh én Barabbásban az én képemet látom. Lásd te is magadat benne. Természetünknel fogva, Barabbás vagy te és vagyok én. Nem fekszik mögöttünk is, mint mögötte, egy elveszett élet? Elveszve bünbe és vétékbe. Barabbás egy zendülő volt. Nem azok vagyunk mi is? Ha te nem voltál, én voltam. Nem földi hatalmasság, hanem Isten ellen lázadó. Ismertem Isten akaratát, tanultam róla, az iskolába, de nem tettem akarata szerint. Oh ha felülről világosságot nyerünk, akkor látjuk és beismerjük, hogy zendülők vagyunk, nem egy népet irányító felsőbbtség ellen, mint ott Jeruzsálemben, hanem lázadók a kegyelmes és irgalmas Isten ellen. Nem sokkal súlyosabb ez? Barabbás halálra méltó és mi?

Ha már Isten előtt a gyűlölet gondolata is gonosztett, ki nem gonosztévő közöttünk? A mi szeretetlen és tisztátalan gondolatainkkal gyilkosként állunk Isten előtt. Belátod, hogy Barabbás a te sajátságaidat hordja? A lázadó, a gyilkos. És tudod, mit jelent e név? Abbás fia. Atyának fia. Ezt jelenti a Barabbás név. Nem vagyunk ugyanazon atyának fiai? Nem azon Ádámtól származunk-e? Nem hasonló öröksége-e a miénk is, a bűn? Igen. Mögöttünk is egy elveszett élet és előttünk is egy borzalmas vég van. Lehetséges, hogy nem olyan módon, mint Barabbás, a hóhér keze által várva a véget. Lehetséges, hogy ágyban, betegségtől gyötörve, siránkozó és gyászoló hozzátartozóktól körülvéve halunk meg, de mégis borzalmas vég, mert reménytelen és üdvösség nélküli. De hallgass, Barabbás figyelj! Ugy ahogy Pilátus szembeállította Barabbást az Üdvözítővel, úgy állít minket is Jézussal szemben. És miként a nép

halálra adta Jézust, úgy adta Őt Isten érettünk halálra és mi szabadok vagyunk.

Jézus meghalt Barabbásért, az igaz az igaztalanért, a szent a bűnösért. Ő kiben nem találtatott véték, meghalt azért, ki minden parancsot áthágott. Milyen egy csere! Isten Barabbás minden bűnét Jézusra fektette és Jézus Barabbás minden bűnét, testében az átokfára vitte. Bűneinket és vétkeinket magára vette és ezért nekünk tisztaságát és szentségét adta.

Ha valaki abban az órában Barabbás szívébe nézhetett volna, vajjon mit látott? Bizonyára, nagy örömet afölött: Jézus meghalt, én élek! És te. Kétkedni mersz még e csodálatos csere és e véres helyettesítés fölött? Oh hidd el, Jézus meghalt te érted is. Az Üdvözítő a bűnösért. Jézus Barabbásért. A mennyből jött. Fiu azok helyébe lépett, kik Ádámtól örökölték. A halálba ment, hogy mi örökéletet nyerjünk. Vajjon Barabbás halát mondott-e, nem tudom? De szeretném tudni, hogy te már adtál-e halát ezért? Nézzünk e képre. Jézus meghalt Barabbásért, aki te vagy. Legfőbb ideje, hogy énekelj:

— „Jézus engem megtalált.”

Találd meg te is Őt szolgálva neki.

(Modersohn után, l. j.)

A lator a keresztfán.

(Moody prédikációja, Ford. Konrád Gábor.)

Mily vigasztalóan és megnyugtatólag hathat minden emberre, hogy Jézus, mielőtt az égbe visszatért volna, ama latort megmentette a keresztfán. Milyen jó volna, ha minden megtéretlen embert élenken érdekelne ez az esemény, mert ebből láthatná, hogy az Ur Jézus miként mentette meg és különösen azoknak kellene tanulmányozni a Szentírás ezen helyét, akik kétkednek a hirtelen való megtérésben. Ha egy-egy megtérés csak fokozatosan történhetne s erre talán hat hónapra, vagy hat hétre lenne szükség, akkor annak a szerencsétlennek semmi kilátása nem lett volna az üdvösségre. De fordítsuk figyelmünket Luk. 23. fejezetére, hogy meglássuk, miként járt el vele szemben az Ur. E lator leggonoszabbak közé tartozott, mert különben nem büntették volna kereszthalállal. De ennek dacára az Ur Jézus nemcsak megmentette, hanem dicsőségébe is felvette.

Látjuk Jézust miként feszítették meg a két gonosztévő között. Az irástudók fejüket rázták fölötté és gunyolták. Tanítványai elhagyták és — némi vigasztalásul, — csak anyja és még két asszony maradt mellette. Halljuk amint az ellenséges rosszindulatu farizeusok csufolják: — Másokon tudott segíteni és magán nem?! — És az Írás szerint; — Azok is, akiket vele együtt megfeszítettek gyalázták Őt. — Az első amit ama latorról hallunk, az hogy ő is gyalázta Jézust. Arra kell gondolnunk, hogy ez a lator, ki

szintén keresztben függött, valami okosabbat is tehetett volna, minthogy vele együtt kinokban függő társát gyalázza, de ahelyett, hogy Istennek való elszámolásra készült volna, Isten egy szülött Fiát gunyolta. Mélyebbre már aligha süllyedhetett volna, hacsak nem a — pokolba.

Amikor másodszor hallunk róla, azt olvassuk, hogy a bűnei tudatára ébredt; — A gonosztevők egyike is, akik ott függtek, — szidalmazta Őt és ezt mondta: — Ha Krisztus vagy, segíts magadon és rajtunk is. Ekkor a másik megdorgálta és monda: — Az Istent sem féled-e te? Hiszen te ugyanazon ítélet alatt vagy! És mi ugyan méltán; mert mi cselekedeteinknek méltó büntetését vesszük, de ez semmi méltatlan dolgot nem cselekedett. — Mi idézhette elő ebben az emberben, ily rövid idő alatt e csodálatos változást? Krisztus nem tartott neki prédikációt, még csak nem is intette őt; még a különös sötétség sem borult a tájra, s a sziklák sem repedtek meg. A halál zavartalanul végezte munkáját. Ott állott a tömeg, csufolódott, piszegett, gunyolódott és mégis ez az ember, ki az ímént még gunyolta az Urat, beismeri bűnét és megdorgálja a másik gonosztevőt: Mi méltán vagyunk kárhozotva. — Nem történt itt semmi csoda a szemeláttára, nem szállott alá angyal az égből, hogy a tövis koronát, dicsőség koronájával kicserélje. Mi okozhatta e változást? Megmondom, hogy gondolom én a dolgot. Azt hiszem, hogy a Megváltó imája tette ezt: Atyám, bocsás meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekesznek. Ugy tűnik fel nekem, mintha hallanám, amint e lator így tünődik magában: Miféle ember ez. Igényt tart arra, hogy ő a zsidók királya s a feje fölött lévő irás is ezt bizonyítja, de ekkor miféle lúcsa trónus ez? Azt mondja, hogy ő Isten Fia? De hát miért nem küldi le Isten az Ő angyalait, hogy ezeket az embereket, kik az Ő Fiát halálra kinnözzák, elpusztítsák. Ha Ő ama hatalommal bír, amellyel mindazt a csodát cselekedte, melyeket róla beszélnek, akkor miért nem áll bosszút magáért s társaiért nem taszítja-e nyomorultakat a pokolba? Volna csak nekem az a hatalmam, majd én megmutatnám. Egyet sem kimélnék meg közülük. Parancsolnám a föld nyiljék meg és elevenen nyelje el őket. Ez pedig könyörög Istennek, hogy ellenségeinek bocsásson meg. Csodálatos. Különös. Ez az ember más, mint mi vagyunk. Igazán sajnálom, hogy az előbb csak egy szót is szóltam ellene. Mily különbség van közte és köztem. Itt függünk a keresztfán, szorosán egymás mellett, mégis életünk útja mily ellentétes volt. En loptam, gyilkoltam, Ő jól tartotta az éhezőket, meggyógyította a betegeket, feltámasztotta a halottakat és most mindkettőnket gunyolnak az emberek. Kezdem hinni, hogy ez embernek Isten Fiának kell lenni, különben hogyan tudna, csak mint ember ellenségeinek megbocsátani.

Igen, Jézus imádsága megtette azt, amit a korbács meg nem tehetett. Ez az ember a vizsgálat alatt a bíró előtt állott. Verték őt. Megkorbácsolták és keresztre feszítették, de szive dacos maradt. Sem Istenhez nem imádkozott, sem bűneit meg nem bánta, de amikor hallotta, hogy az Üdvözítő gyilkosaiért is imádkozik, ez meglágyította szívében bensejében felébredt a gondolat, hogy Jézus kell, hogy Isten Fia legyen, és megdorgálta büntársát; — Te az Istent sem féled? Igen. Isten félelem jött rá. Semmi remény nincs arra, hogy valaki megmeneküljön, még Istent sem féli. Salamon azt mondja: Az Istennek félelme, a bölcsesség kezdete.

Az Apostolok cselekedetében azt olvassuk, hogy nagy félelem támadt az emberekben. Ez az Isten félelme volt. Ez volt az első jele annak, hogy e lator szívében utat tört magának egy meggyőződés: — És te az Istent sem féled? — Ez az első jele a felcsirázó életnek. Azután mindjárt beismerte a maga bűneit. Mi ugyan méltán, mert a mi cselekedeteinknek méltó büntetését vesszük. A bűnöst megillető helyet foglalta el és nem próbálta megigazítani magát. Bármennyire megbánhatja valaki bűnét, nem veszi a bűnbocsánat ígérését, még azt be nem vallja. Kain elég nehéznek érezte bűnét és még sem vallotta be. Saul bensőleg eléggé győtrődött, de ahelyett, hogy Istennél kereset volna menedéket, az endori asszonyhoz ment. Judás Mestere elárulása miatt oly nyomorultnak érezte magát, hogy elment és felakasztotta magát, de Istennek nem vallotta be bűnét. Igaz, hogy elment és beismerte a papoknak azt mondván: Vétkeztem, hogy elárultam az igaz vért, de ez nem ért semmit, mert a papok nem bocsáthatták meg. Mily másként történt a latorral a keresztben. Bevallotta bűnét és Krisztus abban az órában könyörült rajta. Szomorú, hogy az emberek magukban oly ritkán ismerik be bűneiket és azt tartják nincs mit bevallani. Ezért oly nehéz közelíthetők meg az evangéliummal. Reménytelen annak az embernek az állapota, ki közönyösen azt mondja: — nem gondolnám hogy Isten megbünteti a bűnt és vállalom a felelősséget. — Igen reménytelen a helyzet, míg be nem látja az ember, hogy bűneiért méltán érdemel kárhozatot. Isten egy bűnösnek sem bocsát meg, míg bűneit be nem ismeri és be nem vallja.

(Folyt. köv.)

A bibliai keresztyénség lényege, feladata és felelőssége.

Az igazi keresztyén a bűn kérdését megoldotta. Isten nem az ő bűneit látja, hanem őt a Jézus Krisztusban. Róm. 5, 1—2; Kor. II. 5, 18—21; Zsid. 7, 25; Zsid. 8, 2—10, 14—23.

Minden igazi keresztyén átélte megmen-

tését. Csel. 16, 30; Zsid. 19, 10; Tim. I. 1, 15; Ef. 2, 4—8; Zsid. 2, 5; Ján. 3, 16, 10628.

Minden igazi keresztyén Jézus drágán megváltott tulajdona. Kor. I. 7, 23; Ján. 10, 27; Kor. II. 5, 15; Jel. 5, 9; Pét. II. 1, 1; Jak. 1, 1.

Minden igazi keresztyénnek ujászületésének pillanatától, már itt a földön örökélete van. Ján. 3, 36; 6, 40—47; Ján. I. 5, 11; Ef. 2, 1—3.

Minden igazi hívőnek tudni kell, hogy ő Istennek kedves gyermeke. Ján. 1, 12; Róm. 3, 15; Gal. 4, 6; Ján. I. 3, 2; Tim. II. 1, 7; 56; Zsolt. 10; Ján. I. 4, 18; Róm. 5.

Minden igazi keresztyén a sátán birodalmából, melyben született, kiszakítva, Isten országának polgárává lesz. Ezért minden keresztyénnek életfeladata lelkeket Jézushoz vezetni. Máté 5, 14; Ef. 2, 10; Fil. 3, 15—16; Pét. I. 2, 9; Kor. I. 4, 9; Jak. 4, 4.

Minden igazi keresztyénnek illik tudni, hogy neki nem kell gondokban gyötrődni. Zsolt. 23, 1—6; 127. zsolt.; Máté 6, 25—34; Pét. I. 5, 7.

Minden igazi keresztyén tudja, hogy Isten jelenlétében jár. 32. zsolt. 8; 139. zsolt.; Zsid. 12, 28; Pét. I. 1, 13—21; Máté 28, 20; Luk. 15, 5; Zsid. 1, 14; Kor. II. 3, 2; Kir. I. 17.

Minden igazi keresztyén Istennek, a tökéletesség atyjának nevelése és oltalma alatt áll. Ján. 15, 103. zsolt. 8—13; Móz. V. 8, 2—16; Zsid. 12, 4—11; Sám. II. 7, 14; Ef. 1, 6—12; 5, 16; Ján. I. 2, 13; És. 55, 8—37, 31; 48, 17; Móz. V. 33, 27.

Minden igazi keresztyénnek tudni kell, hogy az Ur örökvégzése folytán elhivatott a fiúságra és dicsőségre. Jer. 31, 3; Róm. 8, 29; Ef. 1, 3; Tim. II. 1, 9; Ján. 15, 16.

Minden igazi keresztyénnek tudni kell, hogy a Biblia Isten írott Igéje, tökéletes isteni igazság. 19. zsolt. 8, 119. zsolt. 105—112; Ján. 8, 31; 17, 14—17; Jel. 19, 11; Zsid. 4, 2; Pét. I. 1, 2—3; Ján. 4, 13.

Minden igazi keresztyénnek tudni kell, hogy egykor Jézus ítélőszéke előtt egész keresztyéni élete nyilvánvalóvá lesz és ott megkapja igazságos jutalmát. Luk. 14, 7—11; 19, 12—27; Kor. II. 5, 10—11; Gal. 6, 7—10; Kor. I. 4, 3—5; 15, 58.

Minden igazi keresztyénnek tudni kell, hogy ő elhívott az Ur ujjajövetelére várni. Kor. II. 5, 1—9; Kor. I. 15, 51—57; Tess. I. 4, 15—18; Jak. 3, 7—12; Máté 25, 1—13; Fil. 3, 20; Kor. II. 7, 1; Ján. I. 3, 2; Pét. II. 1, 9; Ján. I. 2, 28.

Minden igazi keresztyénnek tudni kell, hogy ő Isten atyai házában gyermek és örökös. Ján. 14, 27; Ef. 1, 13; Pét. I. 1, 3—8; Jel. 1, 4—6; Róm. 8, 17; Jel. 21, 4; Tim. II. 4, 8; Ef. 2, 10; Tess. II. 1, 10; 124. zsolt.; Ján. 15, 18; Csel. 28, 18; Kol. 1, 13; Ef. 2, 19; Fil. 3, 20; Móz. I. 14, 23.

Egy ősmethodista vasgyuró.

Fejezetek a vadnyugati egyik uttörő prédikátorának életéből.

Plath H.

III.

* Cartwright Péter nagy sikerrel munkálkodott. Ahol munkálkodott, munkáját lelkielbenedések és meglérések követték. Mivel a munkábalépésekor csak 18 éves volt és nem volt még bajusza, a „Kentucky-prédikátorliának” hívták. Rengeteg ember özönlött őt hallgatni. A lelkek tucatszámra tértek az Urhoz és csatlakoztak az egyházhoz. Cartwrightet 1808. októberében a tennessei konferencia gyülekezeti vennie választotta és Kendree püspök mindjárt föl is avatta. Abban az időben az évi konferenciákat zárt ajtók mögött tartották és azon csak a konferenciái tagok, vagy más konferenciák küldöttei vehettek részt. Ma a konferenciái ülések nyilvánosak. Az 1812 évi konferencián Asbury püspök kerületi előljáróvá nevezte ki. Husz esztendeig volt utazóprédikátor, mikor átköltözött Illionis államba, s ott működött még 45 évig. Hosszu prédikátori működése alatt érdekes élményekben volt része. Egyszer például egy táborgyűlést tartottak, mint az a mai nap is szokás, amikor az emberek összejönnek egy szabad téren, felütik sátorukat és a napot Istennek Igéjével, imával és énekkel töltik. Ilyen táborgyűléseknél gyakran mutatkoznak különböző naplopók és rendzavarók. Itt is ez volt az eset. Cartwright Péter vasárnap reggel megkezdte a prédikációt. Midőn prédikációja közepén volt, két liatalember jött a közösségbe. Közükben lovaglóstor, fejükön a kalap. Megállottak a gyülekezet közepén, nevetgélni és fecsegni kezdtek. Cartwright kérte őket, hogy maradjanak csendben, de azok csufolni és gúnyolni kezdték. Midőn nem hallgattak el, megfenyegette a lickókat, hogy nemcsak prédikálni tud, hanem nem ijed meg a maga árnyékától és elbánik velük. Maga így beszélt el: — Hozzájuk léptem. Rám kiáltottak, hogy ne közeledjek, de én csak mentem. Egyikük korbácsával a fejem felé vágott. De én elkaptam és lerántottam a padról. Erre egy szabályszerű birkózás következett. Az egész gyülekezet izgalomba jött. Birkózás közben foglyomat a földhöz vágtam és szilárdan tartottam. Mindenféle képen megpróbálta, hogy kiszabaduljon, de hiába. Megmondtam neki, hogy maradjon csendben, mert különben alaposan elpáholom. Sikerült neki a rendzavarókat megfélemlíteni. Barátainak segítségével vagy harmincat szedett össze, kiket átadott a hatóságnak, hol 300 dollárba büntették őket. Az egész tábor mélyen megszorodott az eset miatt. Cartwright azon-

ban így szólt kerületi előjárójához: — Az én lelkiismeretem nyugodt, a körülmények kényeszerítő hatása alatt helyesen cselekedtünk és ezért kérem, hogy engedjen prédikálni. Megfújták a táborban a trombitákat, a nép odatódult. Cartwright felállott a szószékre és hatalmasan prédikált ezen igék fölött: — A pokol kapui sem vesznek rajtad erőt. Félóra mulva százakat mozgatót meg Isten lelke. És midőn a táborösszejövetel végetért, kétszázan tértek meg és ugyanannyian csatlakoztak az egyházhoz.

Az alábbi kis történet Cartwright talpraesettségét bizonyítja: Az irodalmi képzettségű emberek a methodista prédikátorokat általában tanulatlan képzettség nélküli fecsegőknek tartották: — Egyszer egy ilyen latin és görögben tanult, theológiailag egyetemet végzett férfivel találkoztam. Ez nagyobb társaságban történt, hol neveltségessé akarván engem tenni, görögül szólt hozzám. Meghallgattam és úgy tettem, mintha értettem volna és németül beszéltem hozzá. Ebből egy szót sem értett és épen oly keveset tudott zsidóul is. Azt hitte, hogy héberül feleltem neki és megadta magát, majd kijelentette a társaságnak, hogy az első képzett methodista prédikátor vagyok, akivel találkozott.

Egy utazása alkalmával néhány fiatalemberrel találkozott, kik a vallás, de különösen a megtérés fölött gunyolódtak. A társaság két fiatalemberről, egy fiatal nőről és a fuvarosból állott. Egy gyorsütemű gyülekezeti éneket kezdtek énekelni. Hirtelen a fiatal nő följongott és kiáltozni kezdett: Dicsőség Istennek! A kocsis is kiáltozott: Amen, amen. Dicsőség Istennek! Eleinte Cartwright azt gondolta, hogy komolyan kiáltoznak, az Ur Jézusban való örömükben. De csakhamar rájött, hogy csak gunyolódnak és ő belőle akarnak csufot üzni. Az egyik ifju levetette magát a kocsi alá és kegyelemért kiáltott. A másik is kiáltozni kezdett: Dicsőség Istennek! Ismét egy bűnös! Imádkozz! Imádkozz testvér, nemsokára megtért leszel! Cartwright megbotránkozott és mégis egy hosszú utszakason túrnie kellett, mert lova vén volt ahhoz, hogy megelőzze őket. De Isten nem csufoltatik meg. Az istentelen társaság kocsija egy veszedelmes kátyuhoz ért. A kocsis nem volt elég óvatos, a kocsi felborult és a bennülők az iszapba estek. A hölgy fehérruhában volt és nyakig az iszapba süllyedt. Bizonytal elmerül, ha utitársai nem sietnek segítségére. Most Cartwright Péterre került a beszéd sora. Melléjük lovagolt, fölállott kengyelében és most ő kezdett hangosan kiáltozni: Dicsőség Istennek! Dicsőség Istennek! Halleluja! Gloria! Halleluja! Azután a szerencsétlenekhez fordult: Nos, ti szegény, mocskos bűnösök vegyétek ezt, mint Isten igazságos büntetését a ti aljasságtokért és bánjátok meg istentelenségeteket.

És ez legyen az utolsó eset, hogy meg-

próbáltatok egy prédikátort kigunyolni, mert ha gonosz tréfákat megisméltitek, úgy legközelebb Isten még alaposabban elbánik veletek. Egy tábor összejövetelen megérte Cartwright azt az örömet, hogy ennek a három fiatal léleknek megtérését láthatta és fölvehette őket a gyülekezetbe.

(Vége köv.)

HIREK A NAGY VILÁGBÓL

Ausztria. Az osztrák helyzet változása folytán, Nuelsen püspök az osztrák konferenciát a délnémet konferenciához tette át. Dr. Melle Ottó német püspökünk f. hó 3-án már Bécsben köszöntötte is az átcsatolt osztrákokat.

Wesley János naplójából.

(Második közlemény.)

Szombat, 1738. ápr. 22. Még egyszer találkozottam Böhler Péterrel. Nem emeltem most kifogást az ellen, amit a hit lényegéről mondott. Tudniillik azt mondta, egyházunk szavait használva, hogy a hit egy biztos reménység és Istenbe vetett bizalom, hogy Jézus Krisztus érdemei által az ember bűnei megbocsátatnak és ezáltal Istennel megbékélt. Az ellen sem tudtam semmit sem mondani, amidőn a boldogságot és a megszentelődést mint ennek a hitnek a gyümölcseit ecsetelte előttem. „Ez a Lélek bizonyosságot tesz a mi lelkünkkel együtt, hogy Isten gyermekei vagyunk, „és” Aki hisz a Fiuban, örök élete van.” Ezen igék meggyőztek engem arról, hogy tényleg ez a hit tud igazi boldogságot nyújtani. Mig ezen igék: Aki Istentől született, nem cselekszik bűnt” és „Aki hiszi, hogy Jézus a Krisztus az Istentől született” meggyőztek a hitnek megszentelő erejéről.

De érthetetlen volt előttem, amit „egy pillanat művéről” mondott nekem, Sehogysen tudtam megérteni azt, hogyan nyerheti el az ember ezt a hitet egy pillanat alatt és hogyan térhet meg egy ember hirtelen és juthat a sötétségből a világosságra, a bűneiből és gyötrelmeiből az igazságra és a Szentlélek általi öröme. Ujból áttanulmányoztam azon szentírási helyeket, amelyek éppen erre a kérdésre vonatkoznak, különösen az apostolok cselekedeteit tettem tüzetesebb kutatás tárgyává. A legnagyobb meglepetésemre itt alig találtam más esetet,

mint azonnali megtéréseket, alig egyet, amely oly lassu lefolyásu lett volna, mint éppen Pál apostol-é, akinek három napig tartottak a szülei fájdalmak. Végül már csak egy kifogásom volt, amely mögé elrejtözhettem, hogy azt mondtam: „Megengedem, hogy Isten az első időkben ilyen módon munkálkodott, de közben az idők megváltoztak. Mi kényszerít engem arra, hogy elhigyjem azt, hogy Isten még ma is így működik?”

De vasárnap, április 23-án ebből a rejtelmekből is kiűztek és pedig több élő tanúnak az eleven bizonyágtétele. Mindannyian bizonyágot tettek arról, hogy Isten éppen úgy munkálkodott bennük, hogy egy pillanat alatt megajándékozta őket a Jézus Krisztus véérébe vetett hittel, amely által a sötétségből a világosságra, bűneikből és félelmükből szentségre és boldogságra jutottak. Ekkor már nem tudtam tovább vitatkozni, hanem csak felkiáltani: „Uram segits hitelenségemben”.

Még egyszer megkérdeztem Böhler Pétert, hogy ne hagyjak-e fel mások tanításával. Ő azt mondotta: „Nem, ne ásd el azt a talentumot, amit Isten adott”. Ezszerint kedden, április 25-én Delamotte ur családjában Dendonban világosan és határozottan beszéltem a hitnek a lényegéről és gyümölcseiről. Broughton ur és testvérem is jelen voltak. Broughton hevesen szembe szállt velem és azt vitatta, hogy semmi szín alatt sem tudja elhinni azt hogy én, aki annyit szenvedtem és fáradoztem a hitéért, ne legyek enne birtokában. Testvérem is nagyon felháborodott ezen és azt mondta, hogy jöjjenek avval tisztába, hogy mennyi botrányt okozhat ilyen beszédekkel. Tényleg, Istennek tetszett akkor olyan tüzet meggyújtani, ami remélhetőleg soha sem fog elaludni.

Hétfő, május 1. — Testvérem betegségi állapotának rosszabbra fordulása arra készítette, hogy gyorsan utazzak Londonba. Este Hutton Jakabnál találtam őt, egészségileg jobb állapotban, mint sem elvárhattam volna, de telve volt előítélettel azzal szemben, amit „új hitnek” nevezett.

Ezen az estén jött létre az a kis közösségünk, amely később a Ketten-utcában gyülekezett. Lényeges szabályaink a következők voltak:

Jakab (5., 16.) levelében említett ige iránti engedelmségből és Böhler Péter tanácsára megállapodtunk abban:

1. Hogy minden héten egyszer összejövünk, hogy „egmásnak bűneinket megvalljuk és imádkozunk egymásért, hogy meggyógyuljunk”.

2. Hogy azok, akik így összejönnek különböző csoportokba legyenek beosztva, amely csoportokban ne legyen kevesebb 5 személynél, de ne legyen több 10-nél sem. (Később még több szabályt is fűztek ezekhez.)

Szerda, május 3. Testvérem egy hosszabb

és kimerítő eszmecserét folytatott Böhler Péterrel. És Istennek tetszet, hogy neki is megnyissa szeméit, hogy most már ő is világosan megismerte az igazi, élő hitnek a lényegét, amely által egyedül üdvözülhetünk kegyelem által.

Csütörtök, május 4. Böhler Péter elhagyta Londont, hogy az északamerikai Carolinába hajózzon.

Vasárnap, május 7. Reggel a Szt. Lorenz templomban, utána pedig a Szt. Katalin Creeben prédikáltam. Mind a kettőben hatásosan tudtam beszélni. Azért egyáltalában nem is lepott meg, amikor közölték velem, hogy nem engedik meg, hogy megegyszer prédikáljak ezen templomokban.

Kedd, május 9. A nagy Szt. Helena templomban prédikáltam nagy hallgatóság előtt. Nagy örömmel töltött el, hogy Isten szeretetét mindenkinek hirdetem, akit még gyötör az ördög. Ezért nem is csodálkoztam, hogy utána kinyilatkoztatták előttem: „Itt Önnek nem szabad már prédikálnia”.

Szerda, május 10. Steinhaus ur, az islingtoni lelkész meggyőződött a Krisztusban levő igazságról. Ettől kezdve, egészen szombatig, 13-ig nagyon aggódó és levert hangulatban voltam. Nem tudtam sem olvasni, sem gondolkodni, sem énekelni, sem imádkozni. Egyáltalában semmit sem tudtam csinálni. Ilyen hangulatban egy Böhler Pétertől jött levél némileg felüdített.

Vasárnap, május 14. Délelőtt Szt. Anna templomban Aldersgate-ben, délután a Savoy kápolnában hirdetem a szabad üdvösséget a Jézus Krisztus véérébe vetett hit által. Azonnal tud'omra adták, hogy a jövőben a Szt. Annában sem szabad már prédikálnom.

Péntek, május 19. Testvéremnél egy vizsgálás következett be mellhártyagyulladásában. Egyesek közülünk a szombatról vasárnapra virradó éjszakát imában töltöttük. Amidőn pünkösdvásárnapján dr Heylyetől egy igazi bibliai prédikációt hallottunk és neki az uracsora kiosztásban segédkezünk, mert másodlelkésze az istentisztelet alatt megbetegedett, azt a meglepő értesítést kap'am, hogy testvérem megtalálta lelke békességét. Attól az órától kezdve azután visszanyerte testi erejét is.

3 órakor a wappingi Szt. János templomban és a Szt. Bennets templomban prédikáltam. Ezekben a templomokban sem szabad már prédikálnom. A következő csütörtökön a Szt. Antholin templomban prédikáltam.

Hétfőn, kedden és szerdán állandóan szomorú és levert voltam. Egy barátomhoz címzett levélben némileg meg is említtem ezen szomorúságomat és pedig a következőképen:

„Ah, hogy tud egy ilyen nagy, bölcs és szent Isten ilyen nyomoruságos eszközt, mint én vagyok, használni. Uram hadd temessék el

a halottak az ő halottaikat." Vagy halottakat akarsz-e küldeni halottak fellámasztására? Igen. Te azt küldöd, akit akarsz és gyakorolsz irgalmasságot, ahogy Neked tetszik. Amen. Legyen úgy, ahogy Te akarod. Ha egy szót is szólsz, akkor még egy Judásnak is ördögöt kell kiűzni.

Érzem, amit mondasz, bár nem eléggé. Hasonló ítélet alatt vagyok. Elismerem, hogy Isten egész törvénye szent, igaz és jó. Jól tudom azt, hogy minden gondolatnak és szívem minden megmozdulásának Isten képét és feliratát kellene magán viselni. Milyen mélyre estem abból az egykori dicső állapotból. Érzem, hogy a bűn alá vagyok rekesztve. Tudom azt, hogy telve vagyok undoksággal és csak haragot érdemeltem meg. Hogy nincs bennem semmi jó, amivel ki tudnám engesztelni Isten és haragját tőlem elfordítani. Valóban minden cselekedetem, minden igazságom, minden imám engesztelésre szorul. Így bedugul a szám. Semmit sem hozhatok mentségemre. Isten szent és én profán vagyok. Isten emésztő tűz. Keresztül-kasul bűnös vagyok, semmi jóra nem alkalmas, csak arra, hogy a tűz megemésszen.

De ime hallok egy hangot: (és nem Isten hangja ez?) „Higyjél és megtalálod a szabadságot. Mindenki, aki hisz, általmat a halálból az életre. Úgy szerette Isten e világot, hogy egyszülött fiát adá, hogy valaki hiszen Ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.”

Senki sem tévesszen meg minket üres szavakkal, mintha már birtokában volnánk ennek a hitnek. Gyümölcsseiről ismerhető meg. Van már „békességünk Istennel” és „Szentlélek általi örömünk”? „Bizonyosságot tesz az Ő Lelke a mi lelkünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk?” Nálam sajnós nem. Attól tartok, hogy nálad sem. Oh, te Világüdvözítő óvj meg attól bennünket, hogy valami másban, mint benned bizzunk. Vonj magad után. Ūritsd ki a mi szívünket önmagunktól és töltsd meg azt teljesen hit általi békességgel és örömmel. Adjad, hogy sem e világban, sem az örökkévalóságban semmi se válasszon el minket a Te szeretetedtől.

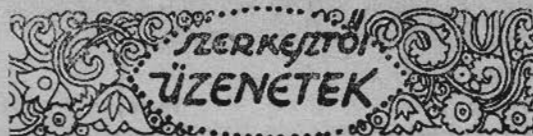
Aeolhárfa, Héthalmi Páth Károly szerkesztésében egy felekezeti közti hívő zene és ének-újság jelent meg a fenti címen. A sokszor nagy nekedzségekkel küzdő gyülekezeti ének és zenekar vezetők tudják e megindult lapot a legteljesebb mértékben értékelni, mint amely valóban hézagpótló a hívőirodalomban. A szerkesztő neve biztosítéka annak, hogy az új lap a várt hivatását teljes mértékben betölti: Gyü-

lekezeteinknek, — mint kitünő segítő társat — figyelmébe ajánljuk a Aeolhárfa-t. Megjelenik évente tizszer, előfizetés 2 P. Megrendelhető: Postautalványon, vagy a 1779. sz. csekkklapon Héthalmi Károly Kispest, II. Nádasy-u. 15. címen.

Az őszi prédikátori konferenciát ez évben a kaposvári gyülekezet hívta meg.

Tessényi—Jakob János superintendens a gyülekezetek látogatását befejezte. A május 4-én kezdődő évi konferencia előkészítése folyamatosan van.

Közreműködő munkatársaim szíves elnézését és türelmét kérem, de a Ker. Könyvesház mérlege és meghívója, valamint az anyag torlódás miatt, kénytelen voltam több cikket és közleményt félretenni.

HOL ÉS MIKOR TARTUNK ISTENTISZÁJTELETTET

- BUDAPEST, VI., Felsőerdősor 5.
Vasárnap d. e. 11 órakor és este 7 órakor, csütörtökön este 7 órakor.
- BORJÁD: Vasárnap d. e. 10., d. u. 2.
Csütörtök este 8 órakor.
- DOMBOVÁR: Bezerédy-u. 27.
Vasárnap d. e. 10, este 7. Péntek este 7 órakor.
- KAPOSVÁR, Németh István-utca 2.
Vasárnap d. e. 10 és este 6 órakor, csütörtökön este 6 órakor.
- KISPEST, Nagy Sándor-u. 22.
Vasárnap d. u. 5 és szerdán este 7 órakor.
- MISKOLC, Chillány-utca 4.
Vasárnap d. u. 4. és szerdán este 7 órakor.
- NYIREGyhÁZA: Dessewffy-lér 10.
Vasárnap d. e. és este.
- PÉCS, Ujvilág-u. 12.
Csütörtök este 7 órakor. Vasárnap d. e. 10 és d. u. 4 órakor.
- SZEGED, Londoni-krt. 18. Vasárnap d. u. 5-kor.

Meghívó.

A Keresztyén Könyvesház korlátolt felelősségű szövetkezet 1938. május hó 9-én, délután 4 órakor Budapesten VI., Felsőerdősor 5. szám alatti III. emeleti tanácskozó és fogadó termében

évi rendes közgyűlést

tart, melyre a tagokat ezennel meghívja.

Napirend:

1. Az 1937. évi üzleteredményről szóló igazgatósági és felügyelőbizottsági jelentések tárgyalása, ezeknek és a zárszámadásoknak megvizsgálása, az 1937. évi mérleg és nyereség-veszteség-számla megállapítása, határozathozatal a veszteség miként való fedezése tekintetében, valamint az 1937. üzletévre az igazgatóság és felügyelőbizottság részére a felmentvény megadása.

2. Határozathozatal Ausztriának Németországához való csatlakozása folytán esetleg szükségessé váló intézkedések és indítványok tárgyában.

3. Esetleges egyéb indítványok tárgyalása.

A tagok száma az 1937. évben 11, az üzletrészek száma 11.

Budapest, 1937. december 31.

A z I g a z g a t ó s á g .

V a g y o n		Mérlegszámla: 1937. december 31.		T e h e r			
Ingtalanok	P	1665047	—	Üzletrésztőke	P	55000	—
Pénztárkészlet	P	327	82	Hitelezők	P	1667444	78
Értékpapír	P	28573	46				
Árukészlet	P	10640	—				
Adósok	P	827	84				
Berendezés	P	626	—				
Veszteség	P						
Előző évi áth.	P	12071.36					
1937 évi veszt.	P	4331.30	16402.66				
	P		1722444.78		P		1722444.78

Budapest, 1937. december 31.

A z I g a z g a t ó s á g .

Megvizsgáltuk és rendben levőnek találtuk:

A F e l ű g y e l ő b i z o t t s á g .

Tartozik	Veszteség és nyereség-számla: 1937. december 31.		Követel		
Veszteség áth.	P	12091.36	Ingtalanok bérjövödelme	P	46120.47
Általános költség	P	646.82	Veszteség előző évekről	P	12071.19
Adók és illetékek	P	18272.11	1937 évi veszteség	P	4332.30
Illeték egyenérték	P	15241.26			
Kamat	P	15772.58			
Veszteség aránytalan	P	519. —			
	P	62523.13		P	62523.13

Budapest, 1938. december 31.

A z I g a z g a t ó s á g .

Megvizsgáltuk és rendben levőnek találtuk:

A F e l ű g y e l ő b i z o t t s á g .

Kiadó: Keresztyén Könyvesház korl. fel.
Szövetkezet, Budapest, VI., Felsőerdősor 5.

Felelős szerkesztő: Ljebstöckl Jenő.
Kiadásért felelős: Tessényi-Jakob János.

Nyomatott: Kultura könyvnyomdában Kaposvár, Gr. Tisza István-u. 1/a. Nyomdáért felel: Henczer István.